

Arrest

nr. 58 489 van 24 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 25 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. TUCI, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger van gemengd Armeens-Oekraïense afkomst te zijn. U bent geboren op 26 mei 1969 in de stad Madina in het district Martuni. U woonde met uw gezin in het dorp Verin Getashen. Sinds de geboorte van uw eerste kind, bleef u thuis om voor de kinderen te zorgen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Armenië hebt verlaten omwille van volgende redenen. Op 14 juli 2006 werd uw man vermoord in Moskou, waar hij op zakenreis was. Na de rouwperiode van 40 dagen, ongeveer in september 2006, kwamen 2 mannen, X en X, langs uw huis. Ze vertelden dat

ze hadden samengewerkt met uw man en wilden documenten, die uw man zou bewaren in een zwarte lederen map. Ze zeiden hierbij niet wat deze documenten concreet waren. Zij vroegen u hen op te bellen wanneer u de documenten had gevonden. Daarbij zeiden ze dat u niemand iets mocht vertellen over hun bezoek. 4 dagen later kreeg u bezoek van 3 voor u onbekende mannen. Ze eisten documenten van uw man. Het zou gaan om een lijst met namen, maar u kreeg geen verdere uitleg. Hierop belde u Husik om hulp te vragen. Hij vertelde dat uw man werkte voor een politieke partij, maar noemde deze niet bij naam. Hij zou langskomen om dit met u te bespreken. Enkele dagen later kreeg u opnieuw bezoek van 2 van de voor u 3 onbekende mannen. Ze haalden uw huis overhoop op zoek naar de documenten. Ze trokken aan uw dochter, waarop uw oudste zoon haar probeerde te beschermen. Hij viel hierbij met zijn hoofd tegen de tafel, waarbij hij zijn neus verwondde. Enkele dagen later stichtten deze mannen brand in de stallen waar uw dieren stonden. De daaropvolgende nacht zijn deze mannen terug langs gekomen. Ze vielen uw huis binnen. U werd boos en begon een ruzie met hen. Hierbij kreeg u een slag op het hoofd, waardoor u het bewustzijn verloor. Die ochtend vluchtte u met uw gezin naar Jerevan. Daar huurde u een appartement. Eind januari 2007 diende uw zoon een operatie te ondergaan aan een gezwel in zijn nek. 3 dagen na de operatie vertelde de poetsvrouw van het ziekenhuis dat er iemand beneden aan de ingang op u stond te wachten. Het waren 2 mannen, dezelfde die u thuis hadden aangevallen. Ze namen u brutaal vast en zeiden dat ze u zouden opwachten tot uw zoon het ziekenhuis mocht verlaten zodat ze u en uw gezin konden meenemen. Die dag ontmoette u Vardan in het ziekenhuis. Hij zou u helpen om het ziekenhuis te ontvluchten. De volgende dag stopte hij u en uw zoon in wasmanden die hij moest vervoeren. Hij bracht u naar uw appartement. Nadien kwam er nog een dokter langs om de wonden van uw zoon te verzorgen. U belde enkele dagen na uw vlucht naar Husik om opnieuw hulp te vragen. Husik zei dat hij u niet kon helpen, dat u hem niet meer mocht bellen en dat u met de kinderen Armenië moest verlaten. U besliste om Jerevan te verlaten. Uw dochter weigerde om mee te gaan en bleef achter in Jerevan. In de herfst van 2007 vluchtte u met uw 2 zonen naar het dorp Karts Aybyur in het district Vardenis. U kreeg af en toe bezoek van Vardan en zijn vrouw. De toestand van uw jongste zoon verslechterde daar. In de zomer van 2009 keerde u terug naar uw huis in Verin Getashen, omdat u wilde nagaan of u daar terug kon gaan wonen. Uw burens vertelden dat er nog steeds naar u werd gezocht door de onbekende mannen. Hierop besloot u Armenië te verlaten. U en uw 2 zonen verlieten Armenië uiteindelijk begin september 2009. Jullie zijn vanuit Jerevan met het vliegtuig, met jullie eigen paspoorten, vertrokken naar Kiev in Oekraïne. U en uw 2 zonen verbleven in Kiev tot 21 maart 2010 op verschillende plaatsen. Op 21 maart 2010 reisden u en uw minderjarige zoon met een toeristische bus naar België, dat jullie bereikten op 23 maart 2010. Diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Uw oudste zoon, Karen, bleef in Kiev, maar zou enkele dagen later naar België komen. U hebt vandaag de dag geen contact meer met uw zoon Karen en weet niet wanneer hij u en uw zoon Aram zal vervoegen in België.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de Belgische asielinstanties de geboorteakte van uw zoon Karapetyan Aram en de overlijdensakte van uw man Karapetyan Revik voor.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Armenië hebt verlaten omwille van de problemen die u en uw gezin kenden na de moord op uw echtgenoot, Karapetyan Revik, op 14 juli 2006 in Rusland. Uw man zou voor een politieke partij gewerkt hebben. Uw belagers eisten documenten, die uw man in zijn bezit zou hebben gehad en bedreigden u meermaals.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent de problemen die u naar aanleiding van de politieke activiteiten van uw man zou hebben gekend aannemelijk te maken. Zo bracht u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs aan van de door u aangehaalde problemen. U verklaarde dat uw man werkte voor een politieke partij, maar kan hiervan geen enkel bewijs voorleggen (CGVS p. 5; p.19). U verklaarde dat uw belagers in september 2006 enkele keren langskwamen, waarbij uw zoon tijdens één van de incidenten verwond werd aan zijn neus, maar u kunt hiervan evenmin enig bewijs voorleggen (CGVS p.5-6; p.16-20). Daarnaast verklaarde u dat de onbekende mannen in diezelfde periode uw stallen in brand staken. Ook hiervan kunt u echter geen enkel begin van bewijs voorleggen (CGVS p.6; p.21). U gaf tevens aan dat deze personen 's nachts zijn teruggekeerd, waarbij u een slag op het hoofd kreeg, waardoor u veel bloed verloor en het bewustzijn verloor (CGVS p.6; p.21). Van deze feiten kan u evenmin enig begin van bewijs voorleggen. Verder kwam in uw verklaringen naar voor dat uw zoon eind januari 2007 een operatie diende te ondergaan, waarbij hij enkele dagen in het ziekenhuis was opgenomen (CGVS p.6; p.22). Ook hiervan legde u de Belgische asielinstanties geen enkel bewijs voor. U verklaarde verder dat u aan het ziekenhuis werd opgewacht door de onbekende mannen, waarop u vluchtte (CGVS p.6-7; 22-23). U verbleef hierna van herfst 2007 tot begin september 2009 in Vardenis, waar u geen problemen kende (CGVS p. 22; p.24). U kan echter geen bewijs voorleggen van uw langdurig verblijf in Vardenis (CGVS p.7; p. 24). Er kan nochtans redelijkerwijze van een asielzoek(st)er worden verwacht dat hij, desnoods achteraf, al het nodige zou doen om bewijzen aan te brengen ter staving van zijn asielrelaas. Volledigheidshalve zij

opgemerkt dat u de Belgische asielinstanties evenmin enig bewijs voorlegde van uw verblijf van bijna 7 maanden, van begin september 2009 tot uw vertrek op 21 maart 2010, in Kiev, Oekraïne (CGVS p.11-12). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het gedrang.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat u er nauwelijks in slaagt concrete informatie te geven over de problemen die u hebt gekend in uw land van herkomst. Zo kon u, met uitzondering van de dood van uw man en uw vertrek uit Kiev, van geen enkel incident de concrete datum weergeven (CGVS p.11; p.15; p.17; p.19-24). Betreffende de moord op uw man kan u niet aangeven wie de daders zijn van deze moord, noch of deze gearresteerd zijn en of er een rechtszaak tegen hen is gestart (CGVS p.16). U verklaarde daarnaast dat uw man werkte voor een politieke partij, maar kan hierover geen concrete informatie geven (CGVS p. 5; p.19). Hoewel u aanhaalt dat u meerdere keren bent lastiggevallen door uw belagers, kan u op geen enkel moment aangeven wie uw belagers zijn (CGVS p.5; p.18; p.23; p.26). Daarnaast verklaarde u dat u bezoek kreeg van Husik en Zaven, die met uw man hadden samengewerkt, maar kan u verder geen concrete informatie geven over hen (CGVS p.5; p.16). U verklaarde verder dat u verantwoordelijk gesteld zou worden voor de daden van uw man, maar kan hierbij niet concreet zeggen waarvoor u dan verantwoordelijk zou worden gesteld (CGVS p.7; p.23). Tevens verklaarde u dat zowel Husik en Zaven als de voor u onbekende mannen documenten van uw man eisten, maar kan u hierbij niets zeggen over de inhoud van deze documenten en waarom deze documenten zo belangrijk zijn (CGVS p. 5-7; p.16; p.18-19). Aangaande de brandstichting tenslotte weet u niet of er bij dit incident een brandweerploeg en/of politie aanwezig was en of er in dit verband een akte werd opgesteld (CGVS p.6; p.21). Uw geringe kennis over essentiële onderdelen van uw asielrelaas tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake uw problemen in uw land van herkomst verder aan.

Uit uw verklaringen blijkt verder dat u naar aanleiding van de ernstige vervolgingsdaden waarvan u in uw land het slachtoffer zou zijn geweest, geen enkele stap hebt ondernomen om hulp of bescherming te zoeken. Zo liet u na klacht in te dienen bij de politie (CGVS p.20; p.21), bij een mensenrechtenorganisatie (CGVS p. 23) of bij de ombudsman in Armenië (CGVS p.23), hoewel u aangaf dat zowel u als uw kinderen ernstig bedreigd en fysiek aangerand werden en uw stallen in brand werden gestoken. Mocht u werkelijk de door u aangehaalde vervolgingsfeiten hebben meegemaakt, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u tenminste geprobeerd zou hebben bescherming te krijgen van uw autoriteiten en/of andere instanties alvorens uw land te ontvluchten. Wanneer u expliciet werd gevraagd of u überhaupt geprobeerd hebt bescherming te vragen in uw land van herkomst, gaf u echter meermaals aan dat u dat niet gedaan hebt (CGVS p.23; p.26). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder uitgehold.

Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u sinds uw vertrek uit Armenië niet meer geïnformeerd hebt naar de huidige stand van zaken inzake uw persoonlijke problemen (CGVS p.26), hoewel uit uw verklaringen blijkt dat uw dochter nog steeds in Armenië verblijft. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder aangetast. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Tenslotte moet worden opgemerkt dat u uw reisroute niet aannemelijk kunt maken. U en uw 2 zonen zijn vanuit Jerevan met het vliegtuig naar Kiev in Oekraïne gereisd, met jullie eigen paspoorten. U geeft hierbij aan dat u geen problemen kende bij uw uitreis (CGVS p. 11). U en uw twee zonen verbleven van begin september 2009 tot 21 maart 2010 op verschillende plaatsen in Kiev (CGVS p. 11-12). Op 21 maart 2010 bent u, samen met uw minderjarige zoon Aram, met een toeristische bus naar België gereisd, maar u kan geen verdere details geven over de landen of steden via dewelke u hebt gereisd (CGVS p.12). U geeft aan dat u grenscontroles bent gepasseerd, maar dat u niet persoonlijk werd gecontroleerd. U zegt niet te weten welke reisdocumenten hierbij gebruikt zijn. U weet niet onder welke identiteit u of uw zoon reisde, noch welke geboortedatum in het voor u of uw zoon gebruikte reisdocument stond, noch door welk land dit reisdocument zou zijn uitgereikt (CGVS p. 13). Dat u zo weinig weet over de reismodaliteiten en de hiervoor gebruikte documenten, blijkt niet geloofwaardig.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat er bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort (valse) documenten dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan de door u verklaarde clandestiene inreis in de Europese Unie. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Armeens paspoort, uw identiteitsdocument bij uitstek, waarvan u verklaarde dat u dit hebt afgegeven in Kiev aan de personen die uw verdere reis zouden

regelen (CGVS p. 9), achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder aangetast.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. De geboorteakte van uw zoon Aram bevat zijn persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan. De overlijdensakte van uw man Karapetyan Revik bevat de niet betwiste informatie dat uw man overleden is ten gevolge van messteken (CGVS p. 9).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster vordert de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Volgens artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenwel enkel bevestigen, hervormen of vernietigen. Dit artikel, noch enige andere bepaling geeft aan de Raad de bevoegdheid om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een dergelijke aangevochten akte. Overigens dient nog te worden gewezen op artikel 39/70 van dezelfde wet, dat bepaalt dat, behoudens mits toestemming van betrokkene, tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het enige middel is afgeleid uit de “schending van de zorgvuldigheidsplicht *iuncto* de motiveringsplicht”, en is als volgt uiteengezet:

“Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster. Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt. Schending van de art. 2 en 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De bestreden beslissing bevat aldus allerminst een voldoende motivering, op zijn minst niet geloofwaardig.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)’.

‘Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R. W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)’.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster is een alleenstaande moeder. Zij is in alle ijl moeten vluchten vanuit Armenië met haar twee zonen.

Er kan redelijkerwijze niet van haar worden verwacht dat zij al haar stappen in haar vluchtproces kan bewijzen met overtuigingsstukken.

Verzoekster heeft de overlijdensakte van haar echtgenoot aan verwerende partij voorgelegd, dat precies overeenstemt met de tijdstip van de door haar aangehaalde problematiek.

Evenmin kan van verzoekster worden verwacht dat zij concrete data's geeft van haar vertrekken.

Zij kan evenmin aanduiden wie de daders op de moord op haar echtgenoot waren, aangezien haar echtgenoot vermoord werd in Moskou, en zij de daders niet kent.

Verzoekster heeft diverse trauma's opgelopen en lijdt derhalve aan het PTSS syndroom. Zij heeft haar medische stukken voorgelegd aan verwerende partij, doch werd hiermede geen rekening gehouden.

Er dient geval per geval gekeken te worden naar de concrete omstandigheden van de zaak, hetgeen hier niet gebeurd is.

Verzoekster schetste haar wankelend medische toestand meerdere malen aan tijdens haar verhoor, dat zonder meer haar asielrelaas staft.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R. W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R. W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. Wat de voorgehouden schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, beginsel dat aan het bestuur de verplichting oplegt om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954), stelt de Raad vast dat verzoekster door de verwerende partij werd gehoord, dat zij in de gelegenheid werd gesteld alle nuttige bewijsstukken voor te leggen en dat een beslissing werd genomen op grond van alle stukken die het dossier samenstellen. Verzoekster brengt geen enkel concreet element bij dat zou toelaten daar anders over te oordelen. Dit middelonderdeel is niet gegrond.

3.3.1. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

3.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.3. De bestreden beslissing is gestoeld op de vaststelling dat (i) verzoekster geen enkel begin van bewijs voorlegde met betrekking tot haar bewering dat haar man werkte voor een politieke partij, noch van het feit dat haar belagers haar enkele keren waren komen opzoeken waarbij haar zoon werd verwond, noch van de brandstichting door onbekenden, noch van het feit dat zij op een bepaald ogenblik zelf een slag op het hoofd kreeg waardoor zij veel bloed verloor en buiten bewustzijn geraakte, noch van de ziekenhuisopname van haar zoon, tijdens dewelke zij tijdens het bezoek opnieuw werd opgewacht door haar belagers, noch met betrekking tot haar langdurig verblijf in Vardenis na haar vlucht, noch met betrekking tot haar verblijf in Kiev voor haar komst naar België; (ii) zij er nauwelijks in slaagt concrete informatie te geven over haar beweerde problemen en de cruciale elementen van haar asielrelaas; (iii) zij geen stappen heeft ondernomen om bescherming te zoeken hetgeen, gelet op de ernstige bedreigingen en aanrandingen waarvan zowel haar zoon als zijzelf het slachtoffer werden; (iv) zij zich sedert haar vertrek uit Armenië niet meer heeft geïnformeerd over haar situatie, hoewel haar dochter nog ter plaatse verblijft en (v) haar verklaringen over haar reisroute niet geloofwaardig zijn. Deze pertinente , want betrekking hebbend op de cruciale elementen van het asielrelaas, gedane vaststellingen hebben de verwerende partij ertoe gebracht dat relaas ongelooftwaardig te bevinden.

3.3.4. Ten opzichte van deze uitgebreide en pertinente motivering doet verzoekster in essentie gelden dat zij, als alleenstaande moeder in allerijl is moeten vluchten met haar twee zonen en redelijkerwijze van haar niet kan worden verwacht dat zij al haar stappen in haar vluchtproces kan bewijzen met overtuigingsstukken. Zij verwijst naar de overlijdensakte van haar echtgenoot die overeenstemt met de door haar aangehaalde problematiek. Evenmin, zo stelt zij, kan van haar worden verwacht dat zij concrete data geeft van haar vertrekken. Zij kan evenmin aanduiden wie de daders op de moord van haar echtgenoot waren, aangezien haar echtgenoot vermoord werd in Moskou en zij de daders niet kent. De verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de stukken aangaande haar wankel medische toestand, zij heeft diverse trauma's opgelopen en lijdt derhalve aan het PTSS-syndroom, hetgeen zij ook aangaf tijdens haar gehoor. Er dient geval per geval gekeken te worden naar de concrete omstandigheden van de zaak, wat hier niet gebeurd is.

3.3.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoekster zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet zij aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Zij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Haar verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Ook wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ligt de bewijslast bij de asielzoekster en rust op haar de verplichting om het reële risico op ernstige schade in concreto aannemelijk te maken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3.6. In casu moet worden vastgesteld dat verzoekster op geen enkele wijze voldoet aan de bewijslast die op haar rust. Haar argument dat zij in allerijl is moeten vluchten en zij om die reden geen bewijs kan voorleggen, brengt geen soelaas: verzoeksters problemen zijn begonnen in april 2006, in alle redelijkheid kan van haar worden verwacht dat zij in al die tijd ernstige pogingen zou hebben ondernomen om bewijsstukken te verzamelen, hetgeen zij niet heeft gedaan. De overlijdensakte waarnaar zij nog verwijst werd reeds beoordeeld in de bestreden beslissing: ze bevat de niet-betwiste informatie dat haar echtgenoot is overleden ten gevolge van messteken, maar houdt geen enkel bewijs in van de omstandigheden waarin die messteken werden toegebracht, en evenmin van de problemen die verzoekster daarop zou hebben gekregen. Dat de datum van overlijden overeenstemt met het tijdstip van de door haar aangehaalde problematiek doet daaraan geen afbreuk.

Voorts blijken verzoeksters verklaringen op zich niet toe te laten aan te nemen dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft, dan wel een reëel risico op ernstige schade. Haar relaas is doorspekt met vaagheden die de cruciale elementen van haar relaas betreffen en waarvoor verzoekster geen enkele

redelijke verantwoording kan geven: niettegenstaande zou kunnen worden aangenomen dat de ouders van de moord op haar man haar niet bekend zouden zijn, kan zij niet worden gevolgd waar zij stelt dat niet van haar kan worden verwacht dat zij concrete data geeft van haar vertrekken. Immers moet er van worden uitgegaan dat het verlaten van het land van herkomst omwille van beweerde vervolgingsproblemen en, daarna, de reis naar het land waar een asielzoekster uiteindelijk een asielaanvraag zal indienen, dermate ingrijpende gebeurtenissen zijn dat ze in het geheugen van een asielzoekster zijn gegrift. Dat verzoekster in gebreke is gebleven de in de bestreden beslissing geschetste vragen in verband met haar reisroute en -documenten te beantwoorden, is derhalve niet aannemelijk.

Verzoekster doet nog gelden dat zij tijdens de procedure stukken heeft voorgelegd die zouden wijzen op PTSS en de verwerende partij hiermee geen rekening heeft gehouden. Bovendien zou ze meermaals hebben gewezen op haar wankel medische conditie tijdens haar gehoor. In het administratief dossier zijn evenwel geen medische attesten terug te vinden, en het gehoorverslag geeft evenmin enige indicatie van het feit dat verzoekster de ernst van haar conditie –ze heeft wel vermeld dat ze hoofdpijn had en vermeldt een bezoek aan psycholoog en psychiater, zonder meer- zou hebben gesignaleerd aan de verwerende partij. Thans legt zij een medisch attest voor, bestemd voor de adviserende arts van de dienst Humanitaire regularisaties bij de algemene directie van de dienst Vreemdelingenzaken en afkomstig van haar huisarts, waarin onder meer melding wordt gemaakt van “PTSS en depressie met veel angst”. Het voorgedrukte invulformulier maakt melding van het feit dat het in het belang is van de betrokkene dat voor elke pathologie stukken ter staving worden voorgelegd, zoals bijvoorbeeld een specialistisch verslag. In casu ligt geen dergelijk specialistisch verslag voor dat zou aantonen dat verzoeksters medische toestand haar ervan zou weerhouden een coherent asielrelaas op te hangen. Uit het gehoorverslag blijkt evenmin dat er redenen zijn om aan te nemen dat er een aangetoonde medische verklaring is voor de vaststelling dat verzoekster op sommige vlakken wel zeer accurate en gedetailleerde informatie kon verstrekken, doch daar niet in slaagde voor wat betreft de kernelementen van haar asielrelaas.

3.4. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoekster de overige pertinente motieven in de bestreden beslissing, zo onder meer deze met betrekking tot het feit dat zij, ondanks de beweerde ernst van de feiten zowel ten aanzien van haarzelf als ten aanzien van haar kinderen, geen bescherming heeft gezocht in haar land van herkomst en de vaststelling dat zij zich niet meer heeft geïnformeerd over haar problemen sinds haar vertrek uit Armenië, vaststellingen die afbreuk doen aan de ernst van de door haar geschetste problemen, ongemoeid laat.

3.5. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij op grond van de motieven van de bestreden beslissing genoegzaam heeft kunnen besluiten dat in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, kan worden aangenomen. Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS